

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Quantum possit apud diuinam misericordiam, vera contritio?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

que anno 1221.) vir quidam venit, qui parum honestè pudicitiam habuerat, vitiòque crescente, vim vitiùmque propriæ filia intulerat. Is, conscientia stimulante, ac tam nefarij criminis magnitudine perculsus, poenitentiaque tactus, prædicto Archiepiscopo, delicta sua ingenti cum dolore animi, lachrymarumque effusione, confessus, quaesivit, an adeò grauis peccator unquam posset, villo dolore, vel poena, à Domino veniam impetrare? Cui Præsul: Ne dubita, fili, inquiebat, veniam impetrabis, si tanti mali poenitentiam subire volueris. Et ille vehementer exclamans: Volo, inquit, etiam si mille mortes me sustinere volueris. Tanti est, Deum verè dilectum offendisse. Confessarius, hominis contritione cognita, confidenti, & ipse calidissimè collachrymatus: Et ego, inquit, septennem tantum tibi poenitentia poenam impono. Tunc ille, quid ille? num ad nostri seculi morem & frigus vel octidui poenitentiam detrectauit; aut questus est, poenam esse nimis diurnam? Nequaquam. Sed, Quid est, ait, quòd poenitentiam mihi flagitiosissimo septennem tantum iniungis, quasi viuerem usque in finem mundi, tantum facinus poenis innumerabilibus diluere non valerem. Hoc tanto tamque, ad satis faciendum, parato animo intellecto, Præsul, Vade, inquit, & tres dies tantum in pane & aqua ieiuna. Minuit poenam, auxit dolorem poenitentis, & ad tam foedum facinus luendum, nullam poenam sufficere iudicantis; qui proinde longè impotentius plorans eiulansque ac pectus pugnis contundens, enixissimè rogauit, ne sibi parceret, neue culpa minorem poenam decerneret, sed ut poenitentiam iniungeret salutarem. Tam accensum diuini amoris affectum supra modum admirans antistes, sciens multa dimitti multum diligenti, tandem imperio usus, præcepit homini, ut abiret, & unum tantum Pater noster diceret, sciretq, pro certo, peccatum iam sibi esse dimissum. Ad hanc tam immensam Dei misericordiam ita obstupuit incaluitque confitens, ut magnitudinem diuini æstus non caperet mortale pectus. Nec mora, dirum ille emittens euulatum, & in terram procidens, expirauit. Nec dubia fides est, sicut Deo dignus Episcopus postea prædicauit, quin idem poenitens, sine vlla alia Purgatorij poena, validissima tantum contritione purgatus, ad gloriam euolarit.

Quid primum, quid postremum dicam? quantus hinc dicendi campus? Quanta Numinis clementia? An non verè Deus

VII.

K k k

rex

- rex est ille, ad quem accedens, qui decem millia talentorum debebat, debitum sanè ingens, & vrgens pondus æris alieni, tam citò, quidquid petijt, impetrauit? Siquidem *Procidens seruus ille, orabat eum dicens: Patientiam habe in me, & omnia reddam tibi: Misertus autem Dominus serui illius, dimisit eum, & debitum dimisit ei.* Atqui seruus, non remissionem, sed dilationem solutionis tantùm petierat: Dominus autem, atque in eo Christus, ait, *omne debitum dimisi tibi. cur? quoniam rogasti me.* non, quia triduo in pane & aqua in ediam sustinuisti; non quia vigilijs te macerasti; non, quia longis peregrinationibus corpus tuum fatigauisti; non, quia multis annis te, cilicio & cinõre, virgis & flagris, castigauisti; non, quia in eremum ac solitudinem secessisti; sed *quoniam* animo tam contrito *rogasti me.* Merebaris quidem illis omnibus te expiare; & agnoscebas, te meruisse. Quia, verò tam paratus, tamque promptus eras, pro facto, acceptauisti voluntatem faciendi. *Cor contritum & humiliatum non despexi.* Tã miserante sum animo, vt sufficiat mihi, confessio tua, contritione tali stipata. Verus animi peccata retractantis dolor, apud me, ceteris rebus omnibus antecellit. Hoc puella illa patris, hoc pater iste filix toro abominandus experti, iam mihi æternùm canunt: *Delictum meum cognitum tibi feci: & iniustitiam meam non abscondi. Dixi: Consuebor aduersum me iniustitiam meam Domino: & tu remisisti impietatem peccati mei.* Pro hac tanta misericordia, hominibus impetranda, orabit ad me *omnis sanctus, in tempore opportuno*, antequam scilicet tempus misericordiæ finiatur, dum hæc vita durat; dum gemitus, dum suspiria, dum lachrymæ sunt salutare. Sic patri huic incæstuoso, sic incæstuosæ filix salutare fuerunt, ignemque & Inferni, & Purgatorij extinguere potuerunt. A morte pater iste transijt ad vitam; ab ipsis inferorum portis, hæc filia, ad superos, migravit. Itaque *Non est opus, vt oreris pro ipsa; potius ipsa orabit pro vobis;* iam sancta, iamque exemplum, quæ paulò priùs fuit scandalum. Hæc, ad peccatorem, Christus de cælo clamat.

VIII.

- Videtur mihi, cum ista voce, ipsa quoque illa beata puella, & hic diuino vir amore confossus contritioneque ipsa extinctus, de cælo, clamare: *Venite, & videte opera Dei: terribilis in consilijs super filios hominum. Venite, audite, & narrabo, omnes, qui time-*